

A papír szagát, a nyomdafesték megbízhatóságát, a lányom, hogy ma is szeretkezik, a feleségem, hogy holnapra megfőzi az ebédet, hogy a számítógép billentyűjét, ha leütöm, a képernyőn megjelenik valami, az izzadságcseppeket a homlokomon, meg ha levetem az ingem, jól temperált leszek, az altatót, hogy ha elég sok, egyszer hatni fog, azt is, hogy álmodni fogok, meg a következő szemet vízzel veszem be, abban hiszek, hogy akkor már egy szem is hatni fog, hiszek a párna puhaságában, a levegőt, hogy magától veszi a tudóm, a szívem is hiszem, hogy újra dobban, a versem is hiszem, hogy újra robban, azt, hogy a fészbukon napi 10 ismerőssel több lesz, azt, hogy a lánkok száma egyre növekszik, akár képet teszek ki, akár verset, akár novellát, akár esszét, hogy a postás kiviszi a simán feladott 50 kötetet a barátainknak az „Erotikus versek”-ből, a postában hiszek, hogy minden mostani levelem 450 forintért veszi fel, a nyugdíjban hiszek, hogy 15-ig biztos átutalják, a gyógyszerészekben hiszek, hogy kedvesek lesznek, és ha az orvos elírja a receptet, valamit kifelejt, belejavít, akkor csak a minimális adagot adják ki, akármilyen kedvesek, a szatócsnál holnap is lesz friss kenyér, annyi pénze lesz a feleségemnek, hogy kifizesse az árát, ha nekem már nincsen, a parizer olcsóságában hiszek, hiszek egy félistenben, mert övé az Olimposz, hiszek az öregedésben, hiszem, hogy én is meg fogok halni, és ami marad utánam az a képzőművészeti album-gyűjteményem, meg a long play lemezek 500 darabszámban, hiszek abban, hogy Respighi, Richard Strauss, Stravinsky, Franck, Debussy, Ravel, Rimszkij-Korszakov a kedvencem, meg Berio, Xenakis, és aki a lemezeken van, Schönberg vagy Vangelis, Jean-Michel Jarre és a Milladorio, meg Piaf és az Omega, de ne csússzunk félre, minden, ami nem vonósnégyes és fúvósötös, persze a „Négy évszak” kivétel, és Csontváry a kedvenc festőm, meg Egry, és Mednyánszky, és 50 másik magyar, és Botticelli, Michelangelo, Dürer, Zorn, Modigliani, El Greco, Monet, Turner, Klimt, Renoir, Gauguin, Da Vinci, Van Gogh, Toulousue-Lautrec, Chagall, Kandinszkij, Goya, Bosch, Degas, René Magritte, Paul Delvaux, és 100 másik, és hiszem, hogy nem vagyok büdös, pedig ritkán mosdok, és holnap sem, mert annyi más a teendő, például megírni ezt a szabadverset, és szemüvegem ellenére mindent látok, és okos vagyok, inkább zseni, de ezt mindenki utálja, mert irigyek, és nem fáj semmim, az égő élet, és ki kell fújnom az orrom néha, és gusztustalanok a gondolataim, szemérmetlenek az álmaim, és szeretem a nő szagát, meg ha simogat, és hiszek az érzéki élvezetekben, a gasztronómiaiban éppúgy, mint a taktilis, tapintási élvezetben, és az illatok felülmúlhatatlanságában az érzékszervek között, a látás gyönyörűségében, a női test utolérhetetlenségében, a heteroszexualitásban, az unokáimban, a gyermekeimben, a feleségemben, az anyósomban, és hiszem, hogy a halottaim nem támadnak fel, nem találnak új életre egy skarabeuszban, és hogy porból lettünk, porrá leszünk vagy hamuvá, és az erkölcs sosem fog megjavulni, mert félni kell, de nem gyűlölni, és migráns vagyok én is, meg cigány, muszlim és zsidó, és hogy a disznóhús evése nem bűn, meg a legfinomabb íze a gombáknak van, és az emberiség Mc Donald's-ba jár, mobil lóg a kezében, és fülhallgató miatt van minden 10. gázolás, és az otromba, bamba, aljas emberek erősebbek, mint az intellektuálisak, és kifogy a világ természeti kincse a pazarlás miatt, ami egyébként is mindegy, ennek a civilizációnak nincs 1000 éve, és a cédrusok a 6000 év után megérik a 7000. évet is, de Keopsz piramisa sehol nem lesz már, amikor a cédrusok még élnek, és él a Gutenberg Galaxis, mert az elektronika legfeljebb büdös és környezetszennyező, de a könyv az tapintható, nem úgymint a virtuális kapcsolat, és gyermekek fognak születni, még elolvassák az én műveim is, magyarul, mert a nyelvek megmaradnak, néhány, köztük a magyar, és a füst nem az Alexandriai Könyvtár

felgyújtása óta van.